

GJYKATA EVROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
SEKSIONI I TRETË

VENDIM

Kërkesa nr. 55595/17
HASAN ZELA KUNDËR SHQIPËRISË

Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Tretë), e mbledhur më 31 mars 2026, si një Komitet i përbërë nga:

Úna Ní Raifeartaigh, *Kryetare,*

Darian Pavli,

Mateja Đurović, *gjyqtarë*

dhe Olga Chernishova, *zëvendëssekretare e Seksionit,*

Në lidhje me:

kërkesën (nr. 55595/17) kundër Republikës së Shqipërisë të depozituar në Gjykatë në mbështetje të nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (Konventa) më 28 korrik 2017 nga një shtetas shqiptar, z. Hasan Zela (kërkuesi), i cili ka lindur në vitin 1978, jeton në Tiranë dhe u përfaqësua nga z. R. Zano, një avokat i cili e ushtron profesionin në Tiranë;

vendimin për të njoftuar mbi ankesat – në mbështetje të nenit 6 § 1 të Konventës, në lidhje me të drejtën e kërkuesit për t’iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese dhe të drejtën e tij për një vendim të arsyetuar nga Gjykata e Lartë – qeverinë shqiptare (Qeveria), përfaqësuar nga z. O. Moçka, Avokat i Përgjithshëm i Shtetit, dhe për të shpallur pjesën tjetër të kërkesës të papranueshme;

konstatimet e palëve;

Pasi diskutoi, vendos si më poshtë:

LËNDA E ÇËSHTJES

1. Kërkesa ka të bëjë me të drejtën e kërkuesit për t’iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese dhe me të drejtën e tij për një vendim të arsyetuar nga Gjykata e Lartë.

2. Më 29 korrik 2001, Gjykata e Rrethit Tiranë (Gjykata e Rrethit) njohu si fakt juridik të drejtat e trashëguara të pronës për kërkuesin dhe trashëgimtarët e tjerë të M. Z. për një sipërfaqe toke prej 830m², me vendndodhje në Tiranë (*vendim vërtetim fakti*).

3. Më 29 mars 2002, Komisioni për Kthimin dhe Kompensimin e Pronës (Komisioni) e rrëzoi kërkesën për njohjen e titullit të pronësisë dhe kthimin e sipërfaqes prej 830 m² të depozituar nga kërkuesi dhe trashëgimtarët e tjerë me argumentin se një pjesë e pronës tashmë i ishte kthyer V. J. dhe H. K. Komisioni sugjeroi se kërkesa mund të ridorëzohej sapo të zgjidhej mbivendosja e titujve të pronësisë me anë të procesit gjyqësor.

4. Në vitin 2012, kërkuesi dhe trashëgimtarët e tjerë nisën procesin në Gjykatën e Rrethit ku kundërshtuan vendimin e Komisionit në favor të V. J. Më 26 dhjetor 2012, procesi u rrëzua me argumentin se kërkuesi dhe trashëgimtarët e tjerë nuk kishin të drejta ligjore.

5. Më 24 tetor 2013, Gjykata e Apelit Tiranë la në fuqi atë vendim.

6. Më 11 korrik 2014, Gjykata e Lartë rrëzoi një ankesë për çështje ligjore të depozituar nga kërkuesi dhe trashëgimtarët e tjerë si të papranueshme, mbështetur në nenin 472 të Kodit të Procedurës Civile (mungesë arsyesh të vlefshme për apelim).

7. Më 3 mars 2015, kërkuesi dhe trashëgimtarët e tjerë paraqitën një ankesë kushtetuese. Më 30 shtator 2015, Gjykata Kushtetuese, me një formacion me tetë nga nëntë gjyqtarë, rrëzoi ankesën kushtetuese pa paragjykim pasi votimi përfundoi me barazim. Arsyetimi u kufizua në aspektin se nuk ishte mundur të arrihej një shumicë për asnjë prej problematikave të ngritura në çështje. Kërkuesi dhe trashëgimtarët e tjerë u informuan për mundësinë për paraqitjen e një ankesë të re në një datë të mëvonshme, në mbështetje të nenit 74 të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese.

8. Më 26 korrik 2016, kërkuesi dhe trashëgimtarët e tjerë paraqitën një ankesë të dytë kushtetuese me argumentin se kishin pritur për gjyqtarin A. Xh., i cili kishte munguar në grupin e parë të procedurave kushtetuese, por që tashmë ishte kthyer në funksionet e tij gjyqësore.

9. Më 7 shkurt 2017, Gjykata Kushtetuese rrëzoi ankesën e dytë me arsyetimin se ishte paraqitur jashtë afatit dyvjeçar të përlogaritur nga data e vendimit të Gjykatës së Lartë më 11 korrik 2014.

10. Në mbështetje të nenit 6 § 1 të Konventës, kërkuesi u ankua se ishte shkelur e drejta e tij për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese dhe e drejta e tij për një vendim të arsyetuar nga Gjykata e Lartë.

VLERËSIMI I GJYKATËS

A. Pretendim për shkelje të nenit 6 § 1, në lidhje me të drejtën për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese gjatë procesit të vitit 2017

11. Qeveria parashtroi se ankesa e dytë kushtetuese e kërkuesit ishte jashtë afatit. Kërkuesi nuk kishte respektuar afatin dyvjeçar, që kishte filluar që prej datës së vendimit të Gjykatës së Lartë, dhe neni 30 i Ligjit të Gjykatës Kushtetuese nuk parashikonte pezullimin e afatit kohor në çështjet ku një ankesë është rrëzuar sepse nuk është arritur shumica e kërkuar.

12. Kërkuesi argumentoi se afati dyvjeçar do të duhej të ishte menduar të ndërpritej pas dorëzimit të ankesës së parë kushtetuese dhe do të duhej të kishte rinisur vetëm pas rikthimit të gjyqtarit A. Xh.

13. Gjykata thekson se Konventa nuk garanton të drejtën për rihapjen e një çështjeje të mbyllur. Apelimet e jashtëzakonshme me anë të të cilave kërkohet rihapja e një procesi gjyqësor të mbyllur, normalisht nuk përfshijnë përcaktimin e “të drejtave dhe detyrimeve civile” ose të “asnjë akuze penale”, dhe për këtë arsye, neni 6 vlerësohet i pazbatueshëm për to (shih *Bochan kundër Ukrainës* (nr. 2) [DHM], nr. 22251/08, § 44, GJEDNJ 2015).

14. Në çështjen konkrete, për sa i përket mundësisë së depozitimit të një ankese të re kushtetuese sapo u plotësua përbërja e Gjykatës Kushtetuese, Gjykata tashmë ka vlerësuar se nuk mund të pranonte se mundësia që rrethanat mund të ndryshonin, dhe se kërkuesi mund të merrte vendimin përfundimtar për ankesën e tij kushtetuese në një moment të papërcaktuar në të ardhmen, mund të përmbushnin kërkesat për sigurinë juridike (shih *Marini kundër Shqipërisë*, nr. 3738/02, § 121, 18 dhjetor 2007, dhe *Prodhim Veshje nr. 2 sh.a. kundër Shqipërisë* [Komiteti], nr. 34649/14, § 10, 17 tetor 2023). Rezulton se vendimi i Gjykatës Kushtetuese, i datës 30 shtator 2015, ishte vendimi përfundimtar në çështjen e kërkuesit.

15. Gjithashtu, Gjykata thekson se në çështjen konkrete, ankesa e dytë kushtetuese u dorëzua jashtë afatit dyvjeçar dhe se ligji nuk parashikonte pezullimin e atij afati kohor. Gjykata arrin në përfundimin se ankesa e dytë kushtetuese ishte një apelim i jashtëzakonshëm, të cilin kërkuesit nuk iu kërkua që ta dorëzonte, dhe i cili, sidoqoftë, u dorëzua jashtë afatit.

16. Për këtë arsye, kjo pjesë e kërkesës nuk pajtohet *ratione materiae* me parashikimet e Konventës dhe duhet të rrëzohet në përputhje me nenin 35 §§ 3 dhe 4.

B. Shkelje të tjera të pretenduara

17. Kërkuesi u ankua edhe në mbështetje me nenin 6 § 1 të Konventës se ishte shkelur e drejta e tij për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese gjatë procesit të vitit 2015, si edhe e drejta e tij për të marrë një vendim të arsyetuar nga Gjykata e Lartë.

18. Qeveria parashtroi se këto ankesa ishin dorëzuar jashtë afatit gjashtëmujor, me argumentin se vendimi i Gjykatës Kushtetuese i vitit 2015 kishte qenë vendimi përfundimtar që kishte shkelur të drejtën e kërkuesit për t'iu drejtuar një gjykate. Në vijim, Qeveria iu referua përfundimeve të Gjykatës në çështjen *Marini* (cituar më sipër, § 146).

19. Kërkuesi argumentoi se vendimi i Gjykatës Kushtetuese, i vitit 2015, nuk përbënte një vendim përfundimtar dhe për këtë arsye, nuk mund të kishte nisur afatin gjashtëmujor për adresimin në Gjykatë.

20. Gjykata thekson se në mbështetje të nenit 35 § 1 të Konventës ajo e shqyrton një ankesë nëse “janë shteruar të gjitha mjetet e brendshme” dhe nëse ankesa është dorëzuar “brenda periudhës prej gjashtë muajsh nga data në të cilën është marrë vendimi përfundimtar”. Megjithatë, një kërkues nuk është i detyruar që të bëjë rekurs për mjetet që janë të

papërshtatshme apo jo efikase (shih *Akdivar dhe të Tjerë kundër Turqisë*, 16 shtator 1996, §§ 65–67, Raportet e Gjykimeve dhe vendimeve 1996-IV; *Vučković dhe të Tjerë kundër Serbisë* (kundërshtimi paraprak) [DHM], nr. 17153/11 dhe 29 të tjerë, §§ 71–73, 25 mars 2014; dhe *Maslák kundër Sllovakisë* (nr.2), nr. 38321/17, § 113, 31 mars 2022). Ndjekja e mjeteve që nuk përmbushin kërkesat e nenit 35 § 1 nuk do të merren në konsideratë nga Gjykata për përcaktimin e datës së “vendimit përfundimtar” ose për përllogaritjen e pikënisjes për rregullin për periudhën gjashtëmujore (shih *Prystavskaja kundër Ukrainës* (vendim), nr. 21287/02, GJEDNJ 2002-X; *Sapeyan kundër Armenisë*, nr. 35738/03, § 21, 13 janar 2009; dhe *Rizi kundër Shqipërisë* (vendim), nr. 49201/06, § 43, 8 nëntor 2011).

21. Gjykata thekson se në çështjen e kërkuarit, procedurat e kundërshtuara përfunduan më 30 shtator 2015. Përpjekja e pasuksesshme e kërkuarit për të paraqitur një ankesë të dytë kushtetuese më 26 korrik 2016 nuk mund ta sjellë ankesën brenda afatit gjashtëmujor të parashikuar në nenin 35 §1 të Konventës. Rezulton se ankesat e kërkuarit, në lidhje me të drejtën për t’iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese në procesin e vitit 2015 dhe e drejta për një vendim të arsyetuar nga Gjykata e Lartë u paraqitën jashtë afatit dhe duhet të rrëzohen në mbështetje të nenit 35 §§1 dhe 4.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, NË MËNYRË UNANIME,

E shpall kërkesën të papranueshme.

Hartuar në anglisht dhe njoftuar me shkrim më 7 maj 2026.

Olga Chernishova
ZËVENDËSSEKRETARE

Úna Ní Raifeartaigh
KRYETARE